

právoplatnost výpovědi a uplynutí výpovědní lhůty dány, musí soud vyklizení a odevzdání prostě »provést«, a záleží to jen od Státního pozemkového úřadu samého, zdali v konkrétním případě navrhne odklad exekuce, neboť je to přenecháno jen jeho vlastnímu uvážení vedenému jeho zodpovědností vůči státu, má-li na př. s exekucí sečkat až do rozhodnutí o opozičním neb jiném nároku povinné strany. To do-
tvrdzuje i poslední věta předpisu, dle níž j e n S t á t n í p o z e m k o v ý ú ř a d m á p r á v o, prodloužení povinnému lhůtu k vyklizení. Nikoli však nemá toho práva soud, jenž by si je však vždycky osobo-
val, kdykoli by odklad exekuce povolil, neboť takový odklad právě nic jiného není, než prodloužení lhůty k vyklizení. Náleží tedy nárok Státního pozemkového úřadu, by bez jeho návrhu nebo svolení exekuce odkládána nebyla, k oněm prerogativám jeho, jež mu dle hořejších vývodů k vůli jeho úřednímu postavení přísluší. Doslov i duch Šu 20 náhr. zák. vylučuje tedy nejen užívání Šu 42—44 ex. ř., nýbrž i Šu 19 čtvrtý odstavec a Šu 12 druhý odstavec nesp. pat.

Čís. 6177.

Určení nároku na povinný díl samo o sobě ještě není základem pro nabytí zástavního práva.

»Zaznamenáním nároku« ve smyslu Šu 812 obč. zák. jest záznam ve spisech pozůstalostních, nikoliv v pozemkové knize.

(Rozh. ze dne 13. července 1926, R I 574/26.)

Návrh nepominutelných dědiců, by byl knihovně zajištěn jich po-
vinný díl, s o u d p r v é s t o l i c e z a m í t l, r e k u r s n í s o u d n a p a-
dené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Napadeným usnesením byla za-
mítnuta žádost stěžovatelek o knihovní zajištění povinného dílu z dů-
vodu, že dědička se žádosti té opřela s odůvodněním, že k zajištění
tomu není zákonného důvodu. Stěžovatelky naproti tomu tvrdí, že tu
jest zákonný důvod pro žádané zajištění v § 812 obč. zák. a ve stížnosti
nově uvádějí, že se obávají, že by mohly býti ve svém nároku na po-
vinný podíl sloučením pozůstalosti se jméním dědičky ohroženy, ježto
dědička prý nemá vlastního jmění. Knihovní zajištění se dle § 36 knih.
zák. může státi pouze tehdy, je-li jak nárok sám, tak i právní důvod
nabytí práva zástavního dostatečně osvědčen. Zjištění nároku na po-
vinný podíl ještě samo nepodává základu pro nabytí zástavního práva.
Pozůstalí, kteří mají nárok na povinný podíl, mají totéž právní posta-
vení vůči dědici jako odkazovníci, a mohou proto žádati zajištění svého
nároku toliko v těch případech, kde to zákon odkazovníkům přiznává,
tudíž dle obdoby Šu 688 obč. zák. a § 161 druhý odstavec nesp. říz.,
těchto případů však zde není. Ani na ustanovení § 812 obč. zák. nemohou
se stěžovatelky s úspěchem odvolávat, ježto tento předpis zaznamená-
ním nároku nerozumí záznam v knihách pozemkových, nýbrž pouze
záznam ve spisech pozůstalostních, který se v tomto případě již stal.

N e j v y š š í s o u d n e v y h o v ě l d o v o l a c í m u r e k u r s u.

D ů v o d y:

Stěžovatelky pokládají mimořádný dovolací rekurs proti shodným rozhodnutím obou nižších soudů podle § 16 nesp. říz. za přípustný pro zřejmý rozpor se zákonem. Než rozporu toho není. Stěžovatelky opírají svůj nárok již jen o ustanovení § 812 obč. zák. Právem však odkazuje rekursní soud k tomu, že určení nároku na povinný podíl samo o sobě ještě nepodává základu pro nabytí zástavního práva, a že tento předpis »zaznamenáním nároku« nerozumí záznam v knihách pozemkových, nýbrž pouze záznam ve spisech pozůstalostních. Toť názor, jenž je v soudnictví všeobecně hájen, a v písemnictví za správný uznáván (sr. Krčmář, Základy přednášek o právu občanském, právo dědické, 1924, str. 67, Unger-Erbrecht § 41, Stubenrauch, Kommentar z. öst. allg. bürg. Gesetzbuch, 1902, k § 812, a jiné). Zda nárok stěžovatelek na povinný díl je na dědictví již zaznamenán či není, jaké účinky se záznamem tím jsou spojeny pro postavení nepominutelných dědiců a jejich poměr k dědictví, a jakým způsobem je při tom čeliti obavám, by nepominutelní dědicové na svých právech neutrpěli škody, netřeba tu řešiti, protože stěžovatelky dosud nepodaly návrh na oddělení pozůstalosti od jmění dědicova podle § 812 obč. zák. Žádaly toliko, by jejich nepominutelné podíly byly zajištěny vkladem práva zástavního na polovici domu patřícího do pozůstalosti, a to současně s vkladem odevzdací listiny, t. j. s vkladem práva vlastnického. Žádost ta v zákoně nijak neodůvodněná právem byla zamítnuta.

Čís. 6178.

Lze vydržeti i spoluvlastnictví na movitých nebo nemovitých věcech, předpokládajíc, že ani po subjektivní ani objektivní stránce není překážek ve způsobilosti k nabývání (způsobilosti k držbě).

Předpisů Šu 1, 6, 43 patentu ze dne 5. července 1853, čís. 130 ř. zák., nelze použítí, jde-li o společné vykonávání držebních práv spoluvlastnických s vědomím a za účasti knihovního vlastníka.

(Rozh. ze dne 13. července 1926, Rv II 353/26.)

Žalobu o zjištění, že les parcela čís. 1492/1 není výhradním vlastnictvím žalované strany, nýbrž že je již od nepamětných dob užíván v trojspolku, že tedy připsání jeho do výhradního vlastnictví žalované strany ve vložce č. 37 nesrovnává se se skutečným stavem a že žalující straně přísluší k tomuto lesu právo vlastnické jednou ideelní třetinou, doplnil žalobce za ústního jednání v tom směru, by žalovaná byla uznána také povinnou vydati mu prohlášení, že svoluje ku knihovnímu vkladu jeho práva vlastnického na sporné parcele ku jedné třetině. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby a uvedl ku konci důvodů: Na věci ničeho nemění okolnost, že sporná parcela jest parcelou lesní. Názor žalované strany, že podle Šu 43 čís. patentu ze dne 5. července 1853, čís. 130 ř. zák. vydržení na lesní parcele, nebylo-li v roce 1853 ukončeno, je vyloučeno, odporuje doslovu i smyslu